

Vánoční zastavení

Karel Funk

Doba zimního slunovratu byla posvátná odevždy. Slunce, kterého je na obloze málo, prožehuje Zem jakoby odspodu, od protinožců. Propaluje ji svou tichou láskou. To souvisí s mysteriem tzv. Půlnočního Slunce, které má o Vánocích největší sílu. I duchovní vlivy můžeme proto zachycovat v meditaci či modlitbě ne shora, " z nebes", z kosmického prostoru nad námi, ale jaksi odspodu, v tichosti nitra. Ono Kristovo Slunce k nám září, jako novorozeně pod srdcem matky, "zdola". Proto se jeho světlo rodí v jeskyňce našich niter. Ne náhodou bylo proto porození božího Dítka – Krista, načasováno do této slunovratové doby, kdy se i Slunce znovu rodí od svého minima jako novorozeně.

Po aktivitě většiny roku přináší vánoční čas zastavení, spočinutí v sobě. Země kdysi dostala největší dar – Spasitele. Naše dárky by měly být malým poukazem k tomu. Tak jako utmáčený či atrakcemi kolem cesty uondaný poutník spočine v zimních mrazech náhle s úlevou v teplé místnosti, přehlíží v klidu události posledního úseku cesty a pak se v rozjímání rozhoduje, kam a jak dál, i naše nitro se v této době stává opět čistým listem papíru. I z mystických zdrojů se nám dostává inspirace k duševně– duchovní obnově, ke zčištění, k pohledu na sebe z prostorů věčnosti, k odložení zbytečného niterného harampádí, které se od minulé zimy nestrádalo a tísní nás zašlou nečistotou a ostrými hranami. I sníh venku tiše a laskavě zarovnáva ostrosti tvarů, zakulacuje hrany. Pravá duchovnost se blíží dokonalému tvaru koule, to věděli i zednáři. Při vývoji je žádoucí zakulacení. Totéž můžeme v této době činit i my se svými ostny. Nabízí nám to v intimitě nitra inspirující vliv duchovního vládce zimy, archanděla Gabriela s jeho sněžně liliovou bělostí a mírností. Zvěstuje zrození božího Dítka, když se o Vánocích znovu ujímá neviditelné vlády v přírodě i v lidském nitru (pokud si toho všimneme). Tiše a něhyplně patří, tak jako měsíc v úplňku, do komůrek našich niter, když se kolem nás ubírá svou zimní poutí.

Aktivity uplynulého roku se dochvěly a my můžeme přehlížet jeho žen

Snáze v tomto klidu rozeznáme povahu našeho jednání, hlásí se i potřeba nového duchovního bilancování. V této příhodné době, kdy i naši předkové v klidu příbytků prohlíželi své hospodářské náčiní a opravovali je, se zrodil i původní, čistý a opravdový smysl předsevzetí. Počátek mystického roku k tomu byl nejpříhodnější.

Předsevzetí nebyvala tak bujaře upovídána, ale tím opravdivější. Vystávala z těchto zimních sněhově bílých sil jako skutečná, spontánní potřeba sebeobnovy a sebenápravy.

V tichu svaté noci se rodí boží Dítě - zárodek klidu a lásky ve vnímavém nitru. Občas ho v sobě můžeme lehoulince zavnímat.

Potřebuje k vývoji čisté a harmonické prostředí. Pohybujme se od doby vánoční kolem tohoto novorozeněte s laskavou pozorností a něhou, abychom ho nepotřísnilí chtivostí, neodradili zlobou a ukřivděností, nezmrazili smutkem a sebelítostí, nepopálili závistí a žárlivostí, neohlušili křikem své bujarosti či neurvalosti myšlenek, nepřehltili samolibostí a bezohlednou sebeláskou, neoslepili bengály bezuzdných zábav a rozkoší, neochromili nezájmem a lhostejností, nepřehlušili pýchou.

Toto křehké Dítě nás pak jako andělský posel z nekonečnosti, zachycující vibrace boží Vůle, povede tiše a jemně k citům, myšlenkám a činům, které nezanechávají negativních stop. Vždyť ono děťátko není ničím jiným než Kristovým JÁ JSEM, oním diamantem, který vzářil do aury Země, a tedy i našich niter Kristus již před dvěma tisíciletími. Zatím jsme si toho asi moc nevšimli. Začneme? Zdá se, že je na čase. Země to potřebuje. Kristova aura, sjednocená tehdy s nejvyšší boží Láskou, se rozzářila tak mocně a soucitupně, že se protiskla do aury všeho lidstva jako latentní stopa, možnost, nabídka. A protože láska neumírá, ale jako jediná síla v celém stvoření obnovuje trvale sama sebe i vše, kam je vydána, je tato síla trvale i v našem prazákladu. Čeká neslyšně a nevtíravě, až ji začneme vnímat a používat.

Vyčistěme si své nitro

Kdysi museli staří Indové i jiní před Kristem pracně vysunovat své svědomí do kosmických výšin, aby se tam dotkli zbytků sil dávného Prazákladu. K tomu sloužila mysteria, rituály a jiné obtížné praktiky pro vyvolené. Slunečně jasný Bůh Kristus však sestoupil až k nám na dno zemské propasti, protiskl se do zemské aury, a proto stačí to vědomí radostně přijmout, nechat se jím bděle a co nejlépeji prostoupit, říci své celoživotní a svrchované ANO.

Je to rozhodnutí, ke kterému nepotřebujeme nedostižná mysteria, protože je přístupné každému, kdo má trvalou víru, naději a lásku, ale i touhu, trpělivost, odvahu. Nemusíme k tomu být ani adepty či zasvěcenci nějakých zvláštních, obtížných či metafyzických nauk a metod. Ztišimeli se trpělivě, pak nejprve lehce zavnímáme, později se přiblížíme a nakonec, snad po dlouhé řadě pokusů a nezdarů alespoň trošičku splyneme s tímto Dítěm, které je jakoby na dně naší pomyslné škvírky do nitra. Můžeme tomu ale napomáhat i něčím jiným. Při vědomí posvátné přítomnosti děťátka v našich jesličkách se můžeme snažit vyčistit chlév našeho nitra. Pozvolna, klidně a bez horečnatého sebeobviňování a sebezatrácování si probíráme své nálady, pocity, činnosti, postoje, plány, záliby. Nelze vše najednou, stačí vždy jen část. Osvícena posvátným Nicnechtěním, jeví se nám většina našich "želízek v ohni" jako zbytečnosti, plytkosti, okliky, nafouklé nic našich citů a myšlenek, libostí a strachů. Ono novorozeně v jesličkách našeho nitra nám náš chlév pomáhá čistit, když se k němu tiše přimkneme. Bez chtění a spěchu. Třeba se to nepodaří ihned a plně, ale vždy tento náš pravý Prazáklad je nám trvale k dispozici, či spíše my se musíme dát k dispozici jemu.

Jen si toto subtilní a křehké novorozeně neponičme bezohledným uchopováním

Může zázračně působit jen v tichu svých niterných jesliček, ze kterých se je nesmíme pokoušet vyndat a smýkat jím jen pro svou sobeckou potěchu či manipulaci. Jinak se rozplyne jako balónek z duhy, kterého se dotkly chtivé a drsné ruce. Ale i to se stává. Jinak to asi ani nejde. Je pak třeba znovu a znovu potichoučku, bez spěchu přicházet k niterným jesličkám a opět poodhrnout jejich přejemnou záclonku. Někdy, ve chvílích Milosti, kdy už jsme snad vzdali naše úsilí, je poodhrnuta či spíše prozářena sama, za nás, Světlem Jezulátka samého. Podaří-li se nám v některém roce částečně proniknout či alespoň malinko nakročít do

osvobodivé říše čistoty a ticha, kde mizí navyklé pojmy dobra a zla a padá i naše nejrafinovanější sebeobhajování, pak od těchto zimních zkušeností vede již přímá linie kosmických nálad k niternému prožití velikonoční očisty, naděje a obnovy a od Velikonoc pokračuje třeba až k letnicím s jejich prozářením Svatým Duchem.

Zachytíme-li totiž živé poselství jednoho posvátného období, máme větší naději i na niterné prožití svátků následujících. Nechtějme však jen lovit zážitky – pak to pravé přehlízíme. Zkoušejme se jen, bez chtění, v zimě nořit do hlubin jeskyňky niterného Betléma, v létě třeba splynout společně se zemskou Duší, vystupující do kosmu, s plamennými výhněmi Otcovy laskavé Mohutnosti a Síly.